

Yvonne Widekär

Från: Tommy Widekär <ranchboy3@hotmail.com>
Skickat: den 10 maj 2000 01:03
Till: Widekär Yvonne
Ämne: Sommarlov(veckobrev 36,vecka 18, er 2000)

Hejsan

Det har kommit mig tillkänna att ni aldrig fick mitt brev förra veckan och det är givetvis något som jag beklagar. Kommer därför att använda mig lite av det material som var tänkt för förra veckan i detta brev.

Jag landade i fredags i ett för dagen soligt och varmt Landvetter. Sverige hade en sådan där försomrig dag som man hoppas skall möta en när man återvänder från "någonstans en tid borta".

Dagarna innan hade förutsättningar till att bli lugna och rofyllda, eftersom att alla tentor och inlämningsuppgifter blivit klara redan veckan innan. Det kändes extra skönt att inte bara kasta sig iväg dagen efter som man gjorde sist gång, alldeles innan jul. Nu fanns det chans till att koppla av, ta i kapp sömn och umgås med vänner. Men ni vet hur det är...man tar det för lugnt och givetvis så börjar man att göra allt det där som man tänkt göra i god tid precis i sista minuten igen! Alltså att packa och att städa lägenheten.

Nu löste det sig i alla fall, precis som det alltid gör och dessa sista dagar blev en blandning av avskedsfester och "stämma av kvällar". Sorgligt förstås, det är tufft att skiljas och det var tårar i massor och vi lovade varandra att aldrig tappa kontakten, att vi alltid skulle vara tillsammans någonstans där på nätet eller tanken eller i våra brev. Sedan blev det kramar och pussar och ännu mer "lovanden" och allt det där fick mig bara att känna "ta mig här ifrån för jag orkar inte med det mer"

Det är tufft att skiljas.

En god vän till mig jämnförde det vi hade skapat där med lumpen. Att vi hade förts samman, inte alltid av egen vilja, men att vi var beroende av varandra om vi skulle klara av att uthärda denna tid. Alla studietimmar tillsammans då man bara kände "hemfärd", men som efteråt kommer finnas där som ett vackert minne. Festerna och resorna, alla sena kvällar då man diskuterade livet, då man försökte rädda varandra från hemlängtans plötsliga räder. Konflikterna förstås och glädjen över att man faktiskt hade fått ynnesten att vara tillsammans.

Ett studieår har nu flutit förbi. Åtta månader i främmande land. Det som började med försiktighet och nyfikenhet tog vägen förbi myndighetsbråk, rumskompiskrigande, resor, spänning, glädje, frustration och slutade i avspändhet och viss mån av rofylldhet. Allt det där känner ni till som med intresse följt mina eskapader. Med tiden försonade jag mig med Amerika och amerikaner. Jag lärde mig ta vad jag tyckte var ""dumheter"

"Amerikaner är dumma, vi är smarta".

Jag har varit en av dem som flitigt använt mig av denna slogan. Ett sätt att uttrycka sig när inget annat finns att säga. Givetvis stämmer inte påståendet. Om någon är dum så är det jag, eftersom att jag väljer att stanna kvar i ett land där alla är "dumma" och inte åker hem till ett land där allt är "guld och gröna skogar". Men jag klandrar inte mig själv för det, för det handlar om någonting helt annat. Det handlar om samhörighet, att finna sin trygghet, att försöka överleva. Det handlar om samma saker som alla invandrare känner den första tiden. Det viktiga i att finna likasinnade, människor i samma situation som en själv. Man förkastar det som är annorlunda istället för att ta det till sig. Man isolerar sig mot den nya världen istället för att bli en del av den. Det kan låta knepigt, men jag tror att det är en naturlig gång i socialiseringsprocessen.

Att prata svenska i tid och otid är ett sätt att känna sig säker. Att umgås med andra svenskar och ha speciella fester för bara landsmän är andra sätt att bevara och säkra sin integritet.

Och visst är man svensk, svenskare än någonsin. Man skrålar och väsnas och bär sig allmänt illa åt på känt svenskt banér när det vankas fest och det kissas in revir runt bostadsområdet när den anmodade toaletten är upptagen. Svenskar är bäst, allt bra finns i vårt hemland och allt som alla andra har, har vi bättre. Så är det, punkt slut!

Hur orkar folk med oss, hur otacksam får man lov att vara. I jämförelse med en annans uppträdande ter sig plantering av potatis i parkettgolv som en bagatell.

Det tog en tid för mig att förstå uttrycket: "Home of the free" Ett av alla dessa missförstånd som trasslat till det för mig. "Home of the free" är givetvis möjligheten att förverkliga sina drömmar, det är Interstate och billig bensin, möjligheten att kunna ta sig dit man vill. Möjligheten att lyckas och för den skull också att misslyckas. Det handlar om en helt annan frihet än vad vi svenskar känner till. I mångt och mycket saknar jag dessa egenskaper i det svenska samhället. Vår sk trygghet har fött passiva människor utan drömmar och visioner istället för kreativa och självständiga individer. Resultatet har inte låtit vänta på sig. Vi kan i dag se klara följder på detta såsom onaturlig ungdomsarbetslös, likgiltighet och avtrubning, verklighetsflykt och ett Sverige i nedmontering. vår svenska frihet har blivit en exklusiv illusion en åtråvärd sådan som vi inte längre klarar av att utnyttja. Hårda ord, javisst, men med viss generalisering sanna sådana.

USA har inte all den trygghet som vårt samhälle kan erbjuda. Inte heller kan jag i mina svagaste stunder säga att USA:s system är bättre än vårt. Däremot vet jag i dag att Sverige inte är den bästa av världar.

USA befinner sig i dag i en av tidernas längst pågående högkonjunkturer. Detta visar sig i att amerikanen i gemen har fått det bättre. Även de svagaste i samhället har fått mer pengar i plånboken. Företagsamheten blomstrar som aldrig förr och här och var syns skyltar som säger "Vi anställer nu". President Bill Clinton kan trots skandaler se bakåt och konstatera att han lyckats bättre än de flesta innan honom. Glömda tycks alla hans snedsteg vara. I en alldeles färsk undersökning visade det sig att Clinton skulle få över 60 % av alla röster om han skulle få sitta en tredje period. I samma undersökning skulle Al Gore få 20 % och George Bush Jr få 18 %.

Min svenska konservatism räcker till att sympatisera med demokraterna och detta val ser i dagsläget ut att bli en jordskredsseger för Al Gore administrationen. Den utåt sätt sympatiska Bush, men med det tvivelaktiga förflutna ser ut som att bli en munbit för den mer korrekta, tråkiga, men mycket skickliga Al Gore. Att Clinton fått en ny vår torde inte ligga Gore i fatet, dessutom som Bushs förflutna kommer synas allt mer ju närmare valet i oktober som vi kommer.

Det som kommer bli mest avgörande tror jag blir kunnandet i utrikesfrågor.

Där har Gore ett stort försprång som vice president samtidigt som Bush har gjort ett rent ut sagt korkat intryck. Det är det som amerikanen tittar på.

Inrikesfrågorna sköter delstaterna själva och ekonomin tar marknaden hand om. De tillfällen som Clinton misslyckats är då när han försökt med reformer inom de sociala frågorna.

En amerikansk presidents uppgift är således inte vad som händer inom landet, utan det handlar mer om att vara ansiktet utåt, vara en världsledare, en person som är den yttersta garanten för att kampen för demokrati aldrig dör ut.

Det damp ner ett brev i min e mail box en morgon där med goda vän och kollega Andreas Thulin frågade mig om jag inte kunde skriva något om den amerikanska livsmedelsindustrin. Ämnet kan ju låta aningen suspekt om man inte vet att det är detta som sysselsätter min vän under veckorna. Om det är Findus eller Felix som han jobbar för har jag för länge sedan glömt, men en sak vet jag att man inte hittar dessa märken här. Däremot är ämnet långt mycket mer spännande än man kan tro. Livsmedelsbranschen i USA genomlider i dag sin största kris på många år och det kan ju tyckas knepigt i en tid då amerikanen har det gått ställt. Livsmedel är ju något som man alltid behöver och det är inte konjunkturberoende på samma sätt som andra produkter.

Problemet ligger i att allt fler kvinnor börjar arbeta istället för att stanna hemma och till detta skall läggas till att konkurrensen har ökat markant från de allt flera snabbmatkedjorna. USA leder i dag ligan när det gäller att äta ute. Amerikanen äter 4,6 mål under en vecka på restaurang.

Snabbköpen är öppna 24 timmar om dygnet. Allt för att tillfredställa amerikanen som vill ha möjlighet att göra sina inköp när de själva vill och har tillfälle. Detta innebär större flexibilitet för grossisterna, för säljarna, för plockarna, men det kräver också att man måste vara beredd att jobba på obekväma tider.

En del av maten skiljer sig från den som man är van med att få hemma.

Mycket är givetvis detsamma, även om det smakar olika. Mjölken är artificiell och ägg lika så om man väljer att köpa det på flaska. Köttet smakar inte alls på samma sätt som man är van med hemifrån och det beror antagligen främst på foder och dylikt. Bröd existerar, men inte med mer.

Amerikanen äter sällan bröd till frukost. Istället för potatis föredrar man i södern ris och då främst det bruna riset som där går under namnet "dirty rice". Potatis äts, men då helst som "sweet potato" och det är en helt annan sak.

Jag saknar konserver. Jag saknar konserverade produkter. Det finner man inte i samma utsträckning som i Sverige. Det finns majs och bönor och tonfisk, men vad är det mot konserverade champinjoner, soppor, bullens pilsnerkorv och gröt.

Det drar sig mot svensk härlig morgon. Jag känner mig sugen. Det skall bli härlig svensk frukost. Sirapslimpa med leverpastej och bostongurka på.

Kanske det som jag saknar mest i främmande land.

En ny dag ser sitt ljus. En ny dag att ta hand om. Jag skall ta ännu en dag "off." då jag bara gör "ingenting". En dag att njuta svensk försommar. En dag att konstatera hur vackert allt är här, ytterligare en dag att fylla med små, små väsentligheter som skall hålla längtan till Georgia borta.

Något säger mig att detta kommer bli sommaren med stort S

Gomorrön Sverige, God natt USA

Tommy Widekär, Ellenö, Dalsland

Get Your Private, Free E-mail from MSN Hotmail at <http://www.hotmail.com>

